AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. március 17.*

A T-171/06. sz. ügyben,

a **Laytoncrest Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság], képviselik: N. Dontas és P. Georgopoulou ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: D. Botis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: görög.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

az **Erico International Corp.** (székhelye: Solon, Ohio [Amerikai Egyesült Államok], képviselik: M. Samer, O. Gillert és F. Schiwek ügyvédek),

az OHIM második fellebbezési tanácsának az Erico International Corp. és a Laytoncrest Ltd közötti felszólalási eljárására vonatkozó, 2006. április 26-i határozatával (R 406/2004-2. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, E. Cremona és S. Frimodt Nielsen (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. június 22-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. december 15-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. január 29-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetételében bekövetkezett változásra,

tekintettel arra, hogy az előadó bíró akadályoztatása miatt az ügyet áttették a harmadik tanácshoz,

tekintettel a 2008. november 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2001. július 3-án a felperes, a Laytoncrest Ltd. a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a TRENTON szómegjelölés volt. A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 7., 9. és 11. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, a 7. osztály vonatkozásában az alábbi leírással: „Gépek és szerszámgépek; motorok (a szárazföldi járműmotorok kivételével); tengelykapcsolók és hajtószíjak (a szárazföldi járművek céljára készültek

kivételével); nem kézi működtetésű mezőgazdasági eszközök; keltetőgépek". A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2002. június 17-i, 48/2002. számában hirdették meg.

3 2002. szeptember 16-án a beavatkozó, az Erico International Corp. felszólalt a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben. A felszólalás alátámasztásául elsősorban a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt indokokra hivatkozott.

4 A felszólalást a LENTON közösségi szóvédjegyre alapították, amelyet 2001. december 20-án a 6. és 7. osztályba tartozó áruk vonatkozásában lajstromoztak (lajstromszám: 1946045), a 7. osztály vonatkozásában az alábbi leírással: „Menetfúró szerszámgépek, marófejek, és ezekhez való mérőeszközök, hidraulikus meghajtású berendezések, sajtológépek, húzógépek". A felszólalást a bejelentett védjeggyel érintett, 7. osztályba tartozó árukkal szemben tették, amelyek az alábbi leírásnak felelnek meg: „Gépek és szerszámgépek; tengelykapcsolók és hajtószíjak (a szárazföldi járműmotorok kivételével)".

5 A felperes az eljárás ezen szakaszában nem terjesztett elő észrevételt. 2003. július 1-jei faxüzenetében az OHIM a 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 20. szabályának (3) bekezdése alapján tájékoztatta a felperest, hogy amennyiben az előírt határidőn belül nem nyújt be észrevételt, az OHIM a felszólalás tárgyában a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt.

6 2004. március 25-i határozatával a felszólalási osztály elutasította a felszólalást. Úgy ítélte meg, hogy az érintett védjegyek közötti különbségek miatt annak ellenére nem állapítható meg az összetéveszthetőség, hogy az áruk részben azonosak és részben hasonlóak.

7 2004. május 25-én a beavatkozó a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen, amelyben a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozott. A beavatkozó azt is előadta, hogy a felperes nem létezik, mivel egyáltalán nem lépett fel az eljárásban.

8 A fellebbezési tanács megküldte a felperesnek a beavatkozó kérelmeit, és felhívta, hogy tegye meg észrevételeit általában a fellebbezésre és konkrétan a létezésére irányuló kérdésre vonatkozóan. A felperes az előírt határidőn belül nem nyilatkozott. E határidő lejárta után a fellebbezési tanácsok hivatala a felperes képviselőjéhez fordult, hogy megerősítést kapjon arról, hogy a felperes nem küldött észrevételt; a képviselő ezt telefonon megerősítette.

9 2006. április 26-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes azáltal, hogy a felszólalási és a fellebbezési eljárásban semmilyen módon nem lépett fel, hallgatólagosan visszavonta a közösségi védjegybejelentését a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdése alapján, amely lehetővé teszi a bejelentő számára, hogy a védjegybejelentést bármikor visszavonja, illetve az abban szereplő árujegyzéket bármikor korlátozza. A fellebbezési tanács azt is kifejtette, hogy bár főszabály szerint a visszavonásnak kifejezettnek kell lennie, bizonyos esetekben, ha ez a körülményekből nyilvánvalóan következik, megállapítható, hogy a bejelentő hallgatólagosan visszavonta a védjegybejelentést, minthogy ezt a lehetőséget a 40/94 rendelet nem zárja ki.

10 Következésképpen a fellebbezési tanács úgy határozott, hogy okafogyottság miatt befejezi az előtte folyamatban lévő eljárást, a felszólalási osztály határozatát semmisnek nyilvánítja, és mivel a felperes visszavonta a közösségi védjegybejelentését, a 40/94 rendelet 81. cikkének (3) bekezdése alapján kötelezte az eljárási költségek viselésére.

A felek kérelmei

11 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– utalja vissza az ügyet az OHIM fellebbezési tanácsa elé érdemi határozathozatal céljából;

– az OHIM-ot és a beavatkozót kötelezze a költségek viselésére.

12 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– a feleket kötelezze saját költségeik viselésére.

13 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

14 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel nem minősül „a [megtámadott határozattal] szembeni szabályos jogi útnak". A jelen kereset benyújtása helyett a felperesnek a 2868/95 rendelet 54. szabályának megfelelően kellett volna eljárnia. Ezt a nézetet a tárgyaláson a felperes és az OHIM is vitatta.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

15 A 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről. A fellebbezési tanács vagy eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra."

16 A 40/94 rendelet 63. cikkének (1) bekezdése azt is kifejti, hogy „[a] fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg".

17 A 40/94 rendelet 63. cikkének (4) bekezdése továbbá úgy rendelkezik, hogy „[a] kereset indítására a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő felek bármelyike jogosult, akit a határozat hátrányosan érint".

18 A jelen ügyben a beavatkozó felszólalást tett a felperes által benyújtott közösségi védjegybejelentéssel szemben, majd úgy határozott, hogy fellebbezést nyújt be a felszólalási osztálynak az említett felszólalást elutasító határozatával szemben.

19 A fellebbezés elbírálásakor a fellebbezési tanács befejezettnek nyilvánította a felszólalási és a fellebbezési eljárást, semmisnek nyilvánította a felszólalási osztály határozatát, és kötelezte a felperest a beavatkozó részéről felmerült díjak és költségek viselésére (lásd a fenti 10. pontot). Ezenkívül a megtámadott határozat 16–23. pontjában a fellebbezési

tanács ismertette azokat az indokokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy mivel a felperes az eljárásban nem lépett fel, hallgatólagosan visszavonta a közösségi védjegybejelentését.

20 Következésképpen, mivel a megtámadott határozat a közösségi védjegybejelentés hallgatólagos visszavonását állapítja meg, megszünteti a felperes által az eljárásban élvezett közösségi védjegybejelentői jogállást, és megfosztja a felperest annak lehetőségétől, hogy végleges választ kapjon a jelen kereset keretében általa előadott igényekre. Egyébként is a megtámadott határozat nem csak azokra az árukra hat ki, amelyekkel szemben a felszólalást tették (a 7. osztályba tartozó árukra, lásd a fenti 4. pontot), hanem olyan árukra is, amelyeket ez a felszólalás nem érint, azaz a 9. és 11. osztályba tartozó árukra (lásd a fenti 1. pontot).

21 A fentiekből következően a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban a 40/94 rendelet 63. cikkének (1) bekezdése értelmében a beavatkozó által a felszólalási osztály határozatával szemben benyújtott fellebbezés tárgyában hozott határozatot, és ez a határozat a felperes tekintetében kötelező joghatásokat vált ki, és ezért a közösségi bíróság előtt keresettel támadható meg a 40/94 rendelet 63. cikkének (4) bekezdése értelmében, mivel a felperes által benyújtott közösségi védjegybejelentés tárgyában határoz, amikor azt állapítja meg, hogy a felperes azáltal, hogy nem lépett fel az eljárásban, hallgatólagosan visszavonta a védjegybejelentést.

22 A beavatkozónak a kereset elfogadhatóságára vonatkozó észrevételeit ezért el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

Előzetes észrevételek

– A felek érvei

23 A felperes előadja, hogy korlátozottan állnak rendelkezésére pénzügyi eszközök, és ez ad magyarázatot arra, hogy miért nem nyújtott be észrevételt a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács előtt. Keresete alátámasztásául úgy nyilatkozik, hogy sohasem vonta vissza a védjegybejelentését, és lényegében a következő jogalapokra és érvekre hivatkozik: először is a 40/94 rendelet 73. cikkének és a 2868/95 rendelet 54. szabályának megsértésére; másodszor a 40/94 rendelet 44. cikke (1) bekezdésének megsértésére és a Bíróság C-414/99–C-416/99. sz., Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben 2001. november 20-án hozott ítéletének (EBHT 2001., I-8691. o.) téves értelmezésére; harmadszor a 2868/95 rendelet 20. szabálya (3) bekezdésének és 50. szabálya (1) bekezdésének megsértésére; végül negyedszer a 40/94 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének és 74. cikke (1) bekezdésének megsértésére.

24 Az OHIM egyetért ezzel az érveléssel, kivéve néhány, a 40/94 rendelet 74. cikke megsértésének terjedelmére vonatkozó észrevételt.

25 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy nincsen bizonyíték arra, hogy a felperes gazdasági helyzete nem tette lehetővé számára azt, hogy részt vegyen a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács előtti eljárásban. Erre vonatkozó bizonyíték hiányában a fellebbezési tanács elfogadhatta a megtámadott határozatot az alapján, hogy a felperes nem lépett fel az eljárásban.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

26 Amint azt az OHIM a tárgyaláson előadta, meg kell jegyezni, hogy a jelen ügy az OHIM gyakorlata szempontjából különösen jelentős kérdést érint, mivel olyan fellebbezési tanácsi határozat jogszerűségének megvizsgálására ad lehetőséget, amely azt a körülményt, hogy a közösségi védjegybejelentő nem lép fel a felszólalási és a fellebbezési eljárásban, a védjegybejelentés hallgatólagos visszavonásának tekinti, és a fellebbezési eljárást mint okafogyottat befejezettnek nyilvánítja.

27 Erre a kérdésre vonatkozóan az OHIM a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri azzal az indokolással, hogy a felperes által előterjesztett érvek többsége megalapozott. A fellebbezési tanácsok közösségi védjegyre vonatkozó határozata ellen benyújtott kereset esetén az OHIM-ot semmi sem akadályozza abban, hogy csatlakozzon a felperes kérelmeihez, és előterjesszen minden olyan érvet, amelyet a közösségi védjegyjog igazgatására vonatkozó feladatánál és a fellebbezési tanácsokat feladatuk ellátása során megillető funkcionális függetlenségnél fogva megfelelőnek tart (az Elsőfokú Bíróság T-107/02. sz., GE BETZ kontra OHIM – Atofina Chemicals [BIOMATE] ügyben 2004. június 30-án hozott ítélet [EBHT 2004., II-1845. o.] 32–36. pontja).

28 Másfelől nincsen jelentősége annak, hogy a felperes hivatkozhat-e pénzügyi helyzetére annak igazolására, hogy nem terjesztett elő észrevételt a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács előtt, mivel ezt a magyarázatot első ízben csak az Elsőfokú Bíróság előtt adta elő, korábban pedig nem volt mód ennek megvizsgálására, és a felperes semmiképpen sem vitatja azt, hogy nem lépett fel az OHIM előtti felszólalási és fellebbezési eljárásban.

29 A felperes által előterjesztett egyes jogalapokat ebben az összefüggésben kell megvizsgálni.

A 40/94 rendelet 73. cikkének és a 2868/95 rendelet 54. szabályának megsértésére alapított első jogalapról

– A felek érvei

30 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat sérti a 40/94 rendelet 73. cikkét és a 2868/95 rendelet 54. szabályát. A fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat elfogadása előtt lehetőséget kellett volna neki adnia arra, hogy álláspontját kifejtse, és így elő tudta volna adni, hogy nem áll szándékában visszavonni a közösségi védjegybejelentését.

31 Az OHIM kiemeli, hogy még ha indokoltnak is tekintjük az említett védjegybejelentés visszavonását, a fellebbezési tanácsnak a hivatkozott rendelkezések alapján akkor is legalább fel kellett volna szólítania a felperest, hogy tisztázza szándékát, erre határidőt kellett volna megállapítania, és kifejezetten tájékoztatnia kellett volna arról, milyen következményekkel jár, ha nem válaszol a kitűzött határidőn belül.

32 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy nehezen érthető, miért ne tartaná tiszteletben a megtámadott határozat a védelemhez és a meghallgatáshoz való jogot, mivel a felperes egyáltalán nem lépett fel a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács előtti eljárásban.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

33 A 40/94 rendelet 73. cikke alapján az OHIM határozatait indokolni kell, és a határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt álláspontjukat kifejteni. A 2868/95 rendelet 54. szabálya alapján, ha az OHIM megállapítja, hogy e rendelet vagy a 40/94 rendelet

alapján jogvesztés következett be, anélkül hogy határozatot hoztak volna, ezt közli az érintett személlyel, és felhívja a figyelmét arra, hogy e közlés kézbesítésétől számított két hónapon belül kérheti, hogy az OHIM hozzon határozatot a kérdésben.

34 A jelen ügyben a tények ismertetéséből és a fellebbezési tanács és a felperes közötti kapcsolattartásból (lásd a fenti 8. pontot) az következik, hogy a fellebbezési tanács egyáltalán nem értesítette a felperest arról, hogy a védjegybejelentését hallgatólagosan visszavontnak kívánja tekinteni amiatt, mert nem lépett fel az eljárásban.

35 Következésképpen, még ha feltételezzük is, hogy a fellebbezési tanács azt a körülményt, hogy a közösségi védjegy bejelentője nem lépett fel az OHIM előtti felszólalási és a fellebbezési eljárásban, arra vonatkozó bizonyítéknak tekintheti, hogy nem fűződik többé érdeke e védjegy lajstromoztatásához, és ezért hallgatólagosan visszavonta a bejelentését, akkor is azt kell megállapítani, hogy a megtámadott határozatot a 40/94 rendelet 73. cikkének és a 2868/95 rendelet 54. szabályának megsértésével fogadták el, és emiatt hatályon kívül kell helyezni.

36 Mivel az ilyen indokból történő hatályon kívül helyezés nyitva hagyja azt a kérdést, hogy a fellebbezési tanács a közösségi védjegybejelentés hallgatólagos visszavonásául szolgáló oknak tekintheti-e azt a körülményt, hogy a közösségi védjegy bejelentője nem lépett fel a felszólalási és a fellebbezési eljárásban, az Elsőfokú Bíróság célszerűnek tartja az erre a kérdésre vonatkozó második és harmadik jogalapot is megvizsgálni.

A 40/94 rendelet 44. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított és a Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítéletre hivatkozó második jogalapról

– A felek érvei

37 A felperes arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdése értelmében a közösségi védjegybejelentés visszavonásának kifejezettnek és feltétlennek kell lennie (az Elsőfokú Bíróság T-396/02. sz., Storck kontra OHIM [egy cukorka formája] ügyben 2004. november 10-én hozott ítélet [EBHT 2004., II-3821. o.] 19. pontja). Ez a rendelkezés nem teszi lehetővé a védjegybejelentés hallgatólagos visszavonását amiatt, hogy a védjegybejelentő nem lépett fel az OHIM előtti felszólalási és fellebbezési eljárásban. Másfelől a megtámadott határozat a fenti 23. pontban hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítélet téves értelmezésén alapul, amely egészen más összefüggésben merült fel, mint a jelen ügy.

38 Az OHIM hangsúlyozza, hogy a 40/94 rendelet 44. cikke (1) bekezdése szövegének és szellemének megfelelően a védjegybejelentést írásban, kifejezetten és feltétel nélkül lehet visszavonni.

39 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdése nem zárja ki a védjegybejelentés hallgatólagos visszavonását. Arra hivatkozik, hogy a fenti 37. pontban hivatkozott „egy cukorka formája"-ügyben hozott ítélet 5., 19. és 20. pontjában és az ebben az ítéletben hivatkozott, az Elsőfokú Bíróság T-219/00. sz., Ellos kontra OHIM (ELLOS) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-753. o.) 60–62. pontjában elbírált tények eltérnek, mivel ezekben az ügyekben a védjegybejelentés visszavonására írásban, tehát nyilvánvaló módon került sor, míg a jelen ügyben a visszavonás hallgatólagosan, abból fakadóan történt, hogy a bejelentő nem lépett fel az eljárásban.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

40 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács a következő érvelésre alapítja azt a megállapítását, hogy a felperes hallgatólagosan visszavonta a közösségi védjegybejelentését:

– először is, a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdéséből következően a bejelentő a közösségi védjegybejelentést bármikor visszavonhatja, és ezzel befejezheti az eljárást (17. és 19. pont);

– másodszor, jóllehet a közösségi védjegybejelentés visszavonásának főszabály szerint kifejezett módon kell történnie, „elképzelhető az is, hogy a visszavonás hallgatólagosan történik, mivel a jogszabály nem zárja ki ezt a lehetőséget, feltéve hogy ez levezethető az ügyben szereplő tényekből és körülményekből, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy a bejelentő visszavonta a lajstromozás iránti kérelmet” (20. pont); a jelen ügyben a bejelentő a felszólalási és a fellebbezési eljárás egyik szakaszában sem vett részt, és ez „egyértelműen azt bizonyítja, hogy a bejelentőnek nem fűződik többé érdeke a bejelentett közösségi védjegy lajstromoztatásához, ami a bejelentés visszavonását, következésképpen az eljárás befejezését jelenti” (16., 22. és 23. pont);

– harmadszor, a fenti érvelés a védjegyjogosultnak a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jogairól való lemondás fenti 23. pontban hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítélet 46. pontjában megállapított feltételeinek a közösségi védjegybejelentés visszavonására analógia útján történő alkalmazásán alapszik.

41 Ennek a gondolatmenetnek az első szakasza helyes, mivel a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdése alapján „[a] bejelentő a közösségi védjegybejelentést bármikor visszavonhatja, illetve az abban szereplő árujegyzéket bármikor korlátozhatja”.

42 A fellebbezési tanács érvelésének második szakaszával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a fent hivatkozott rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az árujegyzék korlátozására kizárólag a közösségi védjegybejelentő jogosult, aki az OHIM-nak erre irányuló kérelmet bármikor benyújthat. Ebben az összefüggésben a közösségi védjegybejelentés részben vagy egészében történő visszavonásának, illetve az abban szereplő árujegyzék korlátozásának kifejezettnek és feltétlennek kell lennie (a fenti 39. pontban hivatkozott ELLOS-ügyben hozott ítélet 61. pontja és a fenti 37. pontban hivatkozott „egy cukorka formája”-ügyben hozott ítélet 19. pontja).

43 Igaz, hogy – amint erre a beavatkozó rámutat – a fenti 39. pontban hivatkozott ELLOS-ügyben hozott ítélet és a fenti 37. pontban hivatkozott „egy cukorka formája”-ügyben hozott ítélet olyan ügyekre vonatkozik, amelyekben a felperes másodlagosan a védjegybejelentésben szereplő árujegyzék korlátozását javasolta arra az esetre, ha a fellebbezési tanács elsődlegesen valamennyi érintett áru vonatkozásában elutasítja a közösségi védjegybejelentést. Ezek az ügyek nagyobb hangsúlyt fektetnek a javasolt korlátozás feltételes jellegére, mint arra, hogy a védjegybejelentés visszavonásának kifejezettnek kell lennie. Mindazonáltal ez a ténybeli sajátosság nem elegendő annak megállapításához, hogy a fellebbezési tanács abból, hogy a védjegybejelentő nem lépett fel a felszólalási eljárásban, arra következtethet, hogy hallgatólagosan visszavonta a közösségi védjegybejelentést.

44 A 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdése ugyanis csak a közösségi védjegy bejelentőjét említi, a fellebbezési tanácsot nem. Utóbbi tehát nem hivatkozhat erre a rendelkezésre annak alátámasztására, hogy – a bejelentő helyébe lépve – a bejelentő eljárás során tanúsított magatartásából arra következtessen, hogy az hallgatólagosan lemondott a védjegybejelentéséről. Továbbá, bár a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat az árujegyzék korlátozására vonatkozó helyzetekre irányul, az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek indokolása a közösségi védjegybejelentés egyszerű visszavonásának esetére is kifejezetten vonatkozik (lásd a fenti 42. pontot és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ugyanazt a logikát kell követni mindkét esetben, mivel a bejelentőnek kell „kifejezett és feltétlen módon” előadnia, mi a szándéka a védjegybejelentésével. Ezért

a felszólalási osztálynak és a fellebbezési tanácsnak kell a felszólalási eljárásban előadott érvek figyelembevételével ennek a kérelemnek a tartalmáról határozni. Ennek a gondolatmenetnek nem mond ellent, ha az OHIM a jelölt áruknak vagy szolgáltatásoknak csupán egy része tekintetében lajstromozza a védjegyet, de erre a korlátozásra a – jelen ügyben hivatkozott – összetéveszthetőség vizsgálatát követően kerülhet sor.

45 Mindent egybevetve rá kell mutatni arra, hogy a védjegybejelentésnek a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban megállapított hallgatólagos visszavonása a közösségi védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura vonatkozik, míg a felszólalás csak ezeknek az áruknak egy részére irányult (lásd a fenti 4. pontot). Mindenesetre nem lehet „egyértelműen” azt a következtetést levonni, hogy a bejelentőnek egyáltalán nem fűződik többé érdeke a bejelentett védjegy teljes egészében való lajstromozásához pusztán azért, mert az érintett áruknak csupán egy részére vonatkozó, az OHIM előtti felszólalási és fellebbezési eljárás során nem védekezett.

46 Következésképpen a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdésére nem lehet annak alátámasztásául hivatkozni, hogy a közösségi védjegybejelentést pusztán amiatt hallgatólagosan visszavontnak kell tekinteni, mert a bejelentő nem lépett fel az OHIM előtti felszólalási és fellebbezési eljárásban.

47 Ami a fellebbezési tanács érvelésének harmadik szakaszát illeti, a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jogokról való lemondásnak a Bíróság által a fenti 23. pontban hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítéletben megállapított feltételeinek analógia útján történő alkalmazása a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdésére és annak az ítélkezési gyakorlatban kifejtett értelmezésére tekintettel nem szükséges a jelen ügyben. A jelen esetben nincsen jelentősége annak a kérdésnek, hogy kifejezettnek kell-e lennie a közösségi védjegy jogosultjának az Európai Gazdasági Térségben (EGT) történő forgalomba hozatalra vonatkozó hozzájárulásának. Ezenkívül a Bíróság a fenti 23. pontban hivatkozott Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítélet 46. pontjában azt állapította meg, hogy bár „ilyen akarat rendszerint a hozzájárulásnak kifejezett nyilatkozat formájában való közlésével valósul meg […], nem zárható ki, hogy bizonyos esetekben a hozzájárulásra hallgatólagosan lehet következtetni olyan tényezők vagy körülmények alapján, amelyek

vagy az EGT-n kívüli forgalomba hozatalt megelőzően, azzal egyidejűleg vagy azt követően állnak fenn, és amelyek a nemzeti bíróság álláspontja szerint is egyértelműen arra utalnak, hogy a jogosult jogáról lemondott". Végül az ilyen analógia útján történő alkalmazás figyelmen kívül hagyja az említett ítélet 55. pontját, amely szerint „az EGT-n kívül forgalomba hozott áruk EGT-ben történő forgalomba hozatalára vonatkozó hallgatólagos hozzájárulás nem következhet a védjegyjogosult puszta hallgatásából".

48 A fentiekből következően a megtámadott határozat sérti a 40/94 rendelet 44. cikkének (1) bekezdését, és ezért hatályon kívül kell helyezni.

49 Mivel ez a hatályon kívül helyezés a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban hivatkozott jogalap vizsgálatára korlátozódik, az Elsőfokú Bíróság szükségesnek tartja a harmadik jogalapot is megvizsgálni, amely a fellebbezési tanács által nem alkalmazott szabályokra vonatkozik.

A 2868/95 rendelet 20. szabálya (3) bekezdésének és 50. szabálya (1) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapról

– A felek érvei

50 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat sérti a 2868/95 rendelet 20. szabályának (3) bekezdését és 50. szabályának (1) bekezdését, amelyek értelmében a fellebbezési tanács akkor is érdemben dönt, ha a bejelentő nem nyújt be észrevételt. Azt a tényt tehát, hogy nem nyújtott be észrevételt, nem lehet úgy értelmezni, hogy hallgatólagosan lemondott a védjegybejelentéséről.

51 Az OHIM rámutat arra, hogy természetes, hogy az alkalmazandó jogszabály úgy rendelkezik, hogy ha az alperes nem jelenik meg a felszólalási eljárásban, az nem eredményezheti automatikusan a felszólalás elfogadását, amennyiben az OHIM már elegendő bizonyítékkal rendelkezik ahhoz, hogy a felszólalás tárgyában határozzon. A 20. szabály (3) bekezdése alapján tehát az OHIM-nak „a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján" érdemben kell döntenie a jogvitában, és ennek során úgy kell eljárnia, mintha a védjegybejelentő jelen volna. E tekintetben az OHIM kiemeli, hogy ezt a szabályt a 2868/95 rendelet módosításáról szóló, 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 172., 4. o.) módosította. Korábban az állt itt, hogy az OHIM „dönthet" a felszólalás tárgyában, jelenleg pedig „dönt" szerepel. Ez a módosítás, amely a fellebbezési tanácsok egyes, a bejelentő hallgatását a felszólalás elfogadásának tekintő határozatait követően vált szükségessé, azt kívánja egyértelművé tenni, hogy a bejelentő távolmaradása nem eredményezheti az eljárási jogok elvesztését.

52 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a fenti hivatkozott rendelkezések nem zárják ki annak lehetőségét, hogy ha a bejelentő sem a felszólalási eljárásban, sem a fellebbezési eljárásban nem terjeszt elő kérelmet, azt a közösségi védjegybejelentés visszavonásának lehessen tekinteni.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

53 A megtámadott határozat nem hivatkozik arra az elvre, amely alapján a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács akkor is érdemben dönt, ha a közösségi védjegy bejelentője nem terjeszt elő észrevételt a felszólalási eljárásban.

54 A 2868/95 rendeletnek a felszólalás vizsgálatára vonatkozó 20. szabályának (3) bekezdése szerint „[h]a a bejelentő nem nyújt be észrevételeket, [az OHIM] a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt a felszólalásról”. Továbbá a 2868/95 rendelet 50. szabályának (1) bekezdése alapján „[e]ltérő rendelkezés hiányában a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazni kell annak a szervezeti egységnek az eljárására vonatkozó előírásokat, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta”.

55 Mivel nincsen eltérő rendelkezés, a fellebbezési tanácsnak alkalmaznia kellett a 2868/95 rendelet 20. szabályának (3) bekezdését, és ezért azt a körülményt, hogy a felperes nem lépett fel a felszólalási és a fellebbezési eljárásban, a fellebbezési tanács nem tekinthette olyan helyzetnek, amelyben a bejelentő hallgatólagosan visszavonta a védjegybejelentését.

56 Következésképpen a megtámadott határozat sérti a 2868/95 rendelet 20. szabályának (3) bekezdését és 50. szabályának (1) bekezdését, és ezért hatályon kívül kell helyezni.

Végkövetkeztetés

57 A fentiek alapján az első, a második és a harmadik jogalapot megalapozottnak kell nyilvánítani, ennélfogva a megtámadott határozatot ezen jogalapok alapján hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a negyedik jogalapot, amelynek a 40/94 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított első részét a felperes másodlagosan terjesztette elő, és amelynek a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított második része valamely fél által előterjesztett kérelmet előfeltételez.

A költségekről

58 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Több pervesztes fél esetén az Elsőfokú Bíróság határoz a költségek megosztásáról.

59 Az OHIM, mivel pervesztes lett, hiszen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, a felperes kérelmének megfelelően maga viseli saját költségeit, valamint a felperesek részéről felmerült költségeket.

60 A beavatkozó maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának 2006. április 26-i határozatát (R 406/2004-2. sz. ügy).**

2) Az OHIM maga viseli saját költségeit, valamint a Laytoncrest Ltd-nél felmerült költségeket.

3) Az Erico International Corp. maga viseli saját költségeit.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. március 17-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei . . . . . II - 544

A felek kérelmei . . . . . II - 547

A jogkérdésről . . . . . II - 548

Az elfogadhatóságról . . . . . II - 548

A felek érvei . . . . . II - 548

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 549

Az ügy érdeméről . . . . . II - 551

Előzetes észrevételek . . . . . II - 551

– A felek érvei . . . . . II - 551

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 552

A 40/94 rendelet 73. cikkének és a 2868/95 rendelet 54. szabályának megsértésére alapított első jogalapról . . . . . II - 553

– A felek érvei . . . . . II - 553

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 553

A 40/94 rendelet 44. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított és a Zino Davidoff és Levi Strauss egyesített ügyekben hozott ítéletre hivatkozó második jogalapról . . . . II - 555

– A felek érvei . . . . . II - 555

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 556

A 2868/95 rendelet 20. szabálya (3) bekezdésének és 50. szabálya (1) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapról . . . . . II - 559

– A felek érvei . . . . . II - 559

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 560

Végkövetkeztetés . . . . . II - 561

A költségekről . . . . . II - 562